Td021_13

Ένας κοντός κοντούτσικος έχ’ όμορφη γυναίκα
τον ζούλευε η γειτονιά τον ζούλευε η χώρα
τον έριξαν σε δόσιμο χίλιες χιλιάδες γρόσια
έκατσε και λογάριαζε το χρέος να πληρώσει
πουλάει χωράφια αθέριστα με τους αθεριστάδες
πουλάει αμπέλια ατρύγητα με τους ατρυγητάδες
επούλησε επούλησε δεν φτάνει να πληρώσει
μόν’ η καλή τ’ απόμεινε και πάει να την πουλήσει.
Τρεις μέρες στολιζότανε και τρία μερονύχτια
βάζει τον ουρανό μαντίλ’ τη θάλασσα μαγνάδι
την πέρδικα την πλουμιστή κορδέλα στα μαλλιά της
βάλει και το ματόφρυδο του κόρακα το φρύδι
κι από το χέρ’ την έπιασε και στον γιαλό την πάει.
Μάνα μ’ καράβια έρχονται μάνα μ’ καράβια πέντι
κι ο καραβοκύρης ρώτησε και τους ξαναρωτάει
η κόρη που ’ναι αγνάντια μας για πούλημα γυρεύει.
Πόσον πουλάς αυτήν τη νια πόσον τη μαυρομάτα.
Χίλια φλουριά τα χείλη της τα μάτια δυο χιλιάδες
κι ολόγυρο το πρόσωπο αμέτρητο λογάρι.
Αμέτρητα τα ξέβαλε κι αμέτρητα τα δίνει
κι ο ναύκληρος την έπαιρνε κι από το χέρ’ την πιάνει
κι από το χέρ’ την έπιασε και στο καράβ’ την πάει.
Άρχισε νιος να την τσιμπά άρχισε ο Θεός ν’ αστράφτει
άρχισε νιος να τη ρωτάει άρχισε ο Θεός να βρέχει
άρχισε νιος να τη ρωτάει πού ’ναι κόρη μ’ το γένος σου.
Η μάνα μου Γιαννιώτισσα κι ο κύρης μου απ’ τ’ Ανάπλι
και γω η Ειρήνη η λυγερή η Ειρήνη η μαυρομάτα
είχαμε κι έναν αδερφό τον έλεγαν Γιαννάκη
και κλέφτες τον αρπάξανε μαζί με τους κουρσάρους
άλλοι μας λεν πως τούρκιψε κι άλλοι μας λεν πως χάθη.
Άρχισε νιος να την τσιμπά άρχισε Θεός να βρέχει
άρχισε να την ξαναρωτά πάλι ξανά τον λέγει.
Η μάνα μου απ’ τα Γιάννινα ο κύρης μ’ απ’ τ’ Ανάπλι…

- Τότε αυτός τη γνώρισε την αδερφή του, και τα χρυσά που του έδωσε τα ’δωσε για προικιά της και από το χέρ’ την έπιασε και στον γαμπρό την πάει.
«Πάρε γαμπρέ τη νύφη σου πάρε τη μαυρομάτα, εμένα είν’ η αδερφή μου, και τα λεφτά που σ’ έδωσα είναι για τα προικιά της».

Πολύ είναι το τραγούδ’ και κουράζομαι. Δεν είμαι νέα τώρα.